

Οι τελευταίοι δύο μήνες αποτελώντας συνέχιση αλλά και κορύφωση της πολιτικής πραγματικότητας των τελευταίων ετών, διαμορφώνουν συνθήκες έντονων πολιτικών ερωτημάτων κι αναβαθμισμένων απαιτήσεων προκειμένου να μπορέσουν να απαντηθούν. Πρέπει να πάρουμε απόφαση ότι μπαίνουμε σε έναν ιστορικό λαβύρινθο όπου ο πολιτικός χρόνος συμπυκνώνεται, τα καλύτερα εναλλάσσονται με τα χειρότερα, η αισιοδοξία με την απαισιοδοξία, η δυναμική με την αδυναμία, η κίνηση προς τα μπρος με την επιστροφή σε μια μελλοντική θέση που φαντάζει χειρότερη από την προηγούμενη. Τίποτα, ωστόσο, δε μοιάζει να κινείται με μια σταθερότητα τέτοια που να «δικαιώνει» γραμμές και εκτιμήσεις, πολύ περισσότερο όταν η θέση των λαϊκών στρωμάτων χειροτερεύει.

Τώρα και μετά την συνολική αστική μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, φαίνεται να διαμορφώνονται τα κύρια χαρακτηριστικά της νέας φάσης στην οποία εισάγεται η ταξική πάλη:

1) Βρισκόμαστε μπροστά σε μια ανελέητη αντιλαϊκή λαίλαπα άνευ προηγούμενου που απειλεί να συμπαράλιασει μέχρι και την τελευταία σανίδα σωτηρίας και επιβίωσης των φτωχών στρωμάτων.

2) Η υιοθέτηση του ακριβώς αντίθετου προγράμματος βάσει του οποίου εξελέγει η κυβέρνηση, η μετατροπή του ΟΧΙ του δημοψηφίσματος σε ΝΑΙ, η άμεση και ωμή παρέμβαση της ΕΕ, και του ΔΝΤ στην πολιτική που θα εφαρμοστεί εντός της χώρας, συνθέτουν σε πρώτο επίπεδο τη **βαθεία αντιδημοκρατική εκτροπή των ημερών μας. Η ένταση της κρατικής καταστολής, αποτελεί μονόδρομο προκειμένου να καμφθούν οι κοινωνικές αντιστάσεις κατά την εφαρμογή αυτής της πολιτικής. Μετά και την καταπάτηση και εξευτελισμός κάθε κοινοβουλευτικής διαδικασίας, ώστε να ψηφιστούν τα νέα κατ' εντολή των ιμπεριαλιστικών κέντρων, **μπορούμε να μιλάμε για ένα ποιοτικά ανώτερο «κοινοβουλευτικό πραξικόπημα» δεδομένης και της σύστασης της κυβέρνησης που διαπράττει το έγκλημα μιλώντας εξ ονόματος της αριστεράς και των λαϊκών συμφερόντων**. Η «πρώτη φορά αριστερά» υπονομεύει βαθύτερα τους κατακτημένους δημοκρατικούς θεσμούς για να επιβάλλει τα συμφέροντα και τις διαθέσεις της ελληνικής και της ευρωπαϊκής αστικής τάξης,. Γίνεται πλέον φανερό ότι ακόμα και οι αστικοί δημοκρατικοί θεσμοί και κανόνες είναι βάρος για την αστική τάξη προκειμένου να εφαρμόσει την πολιτική της.**

3) Συνεχίζεται η αδυναμία των παραδοσιακών αστικών κομμάτων να αποτελέσουν λύση, καθώς ο ίδιος ο λαός αδυνατεί να συνάψει σχέσεις και συμβόλαια μαζί τους και δεν τους εμπιστεύεται. Την ίδια στιγμή, το βάθεμα της εξάρτησής από την Γερμανική επικυριαρχία και την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, αδυνατίζει την αυτοτελή πολιτική της συγκρότηση της ελληνικής αστικής τάξης και τη δυνατότητα να στήσει τα κόμματα της με ένα άνοδο της θέσης του ελληνικού καπιταλισμού. Κάτι τέτοιο βέβαια δεν είναι πρόβλημα μόνο του ελληνικού καπιταλισμού αλλά της ίδια της βαθιάς κρίσης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού που διαπερνά σε διάφορα επίπεδα το σύνολο των αστικών τάξεων.

4) Το πεδίο του νέου συσχετισμού που επιδιώκει να παγιώσει το νέο μνημόνιο των αναδιαρθρώσεων και της αντιδημοκρατικής εκτροπής, ορίζει ακριβώς το σύνολο της ενσωμάτωσης του ΣΥΡΙΖΑ στην αστική στρατηγική. Οφείλουμε ωστόσο να λάβουμε υπ' όψιν μας τα εξής: Η διεργασία που ανέδειξε το ΣΥΡΙΖΑ σε πλειοψηφικό κόμμα, η πολιτική του καταγωγή, η παρουσία

εντός του ριζοσπαστικών ή και κομμουνιστογενών ρευμάτων και κυρίως η εμπλοκή μεγάλου τμήματός του με τις κινηματικές διεργασίες, ο καθορισμός δηλαδή της βάσης του και μερίδας των στελεχών του από την ίδια τη λαϊκή διεργασία, είναι που οδήγησε σε αδυναμία συνέχισης κοινής πορείας για το σύνολο του ΣΥΡΙΖΑ. Τα ριζοσπαστικά αυτά τμήματα του ΣΥΡΙΖΑ δεν θα μπορούσαν να συνεχίσουν να αποτελούν τμήμα ενός φιλελεύθερου κόμματος.

ΤΟ ΝΕΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΤΟΠΙΟ, ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ, Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Φαίνεται ότι βρισκόμαστε μπροστά **στην αναμόρφωση του πολιτικού συστήματος και στη διαμόρφωση ενός μεγάλου κυβερνητικού αστικού συνασπισμού** προκειμένου να εφαρμοστεί η νέα αντεργατική λαίλαπα. Ήδη ψηφίζουν μαζί στη Βουλή και ενώνονται προκειμένου να χτυπηθεί ο εχθρός λαός και η όποια αριστερή ριζοσπαστική πρόταση. Η κατάσταση αυτή μαρτυρά την ταύτιση των πολιτικών επιδιώξεων του ΣΥΡΙΖΑ με τα συγκεκριμένα κόμματα βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα.

Αυτές οι εκλογές θα διεξαχθούν πολύ κοντά μετά το μεγάλο σοκ που υπέστη ο λαός από τη ψήφιση του 3ου και πιο αντιλαϊκού μνημονίου. Σημαντικό στοιχείο σε αυτό είναι το γεγονός ότι αυτές οι εκλογές θα είναι οι πρώτες μετά το 2012 και μετά και τη μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ και το πέρασμά του στο αντίπαλο στρατόπεδο, όπου οι μνημονιακές δυνάμεις θα φανούν πρόσκαιρα ενισχυμένες, δεδομένου ότι μαζί τους εντάσσεται πλέον ένα κόμμα που μέχρι πρόσφατα εναντιωνόταν στις πολιτικές τους.

Το κύριο επίδικο αυτών των εκλογών, τόσο από εργατική όσο και από αστική σκοπιά, θα είναι η ενίσχυση και αντίστοιχα η εξαφάνιση, του ευρύτερου ανατρεπτικού, ριζοσπαστικού, αντιμνημονιακού και με αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά ρεύματος. Αυτό που ονομάζουμε «ΟΧΙ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ».

Σε αυτό το πολύ σύντομο χρονικό διάστημα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το ΝΑΡ πρέπει να καθορίσουν την εκλογική τους τακτική με βάση και τα νέα δεδομένα.

Η ταξική πάλη του προηγούμενου διαστήματος ριζοσπαστικοποίησε κομμάτια της κοινωνίας αλλά ακόμα και αγωνιστές και τάσεις εντός των υπάρχοντων κομμάτων και πολιτικών σχηματισμών. Η διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ είναι αποτέλεσμα ακριβώς αυτής της κατάστασης αλλά και των ορίων του κινήματος. Για αυτό δεν πρόκειται για σχέδιο της αστικής τάξης, όπως λέει το ΚΚΕ αλλά και φωνές στην αντικαπιταλιστική αριστερά. Το ρεύμα αυτό ορίζεται από τις λαϊκές διαθέσεις, δρα εντός του μαζικού εργατικού και λαϊκού κινήματος, καθορίζεται μερικά και ανολοκληρώτα σε προγραμματικό επίπεδο από τους κόμβους στους οποίους συμπυκνώθηκε η ταξική πάλη του προηγούμενου διαστήματος. Επιπλέον, ήρθε σε επαφή με την αντικαπιταλιστική αριστερά και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε όλους τους αγώνες ενάντια στη μνημονιακή επέλαση των τελευταίων χρόνων, ανέπτυξε αναβαθμισμένη, κοινή δράση μέσα από το Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων, την κοινή παρουσία σε συνδικαλιστικές συσπειρώσεις και την κοινή δράση μέσα στο κίνημα της νεολαίας.

Πρόκειται, λοιπόν, για ένα υπαρκτό πολιτικό και κοινωνικό ρεύμα, με όλες τις αδυναμίες που το χαρακτηρίζουν από τη σκοπιά των αναγκαίων εργατικών στόχων.

Διαμορφώνονται σε ένα βαθμό οι όροι και οι δυνατότητες μιας εκλογικής συμμαχίας **τακτικού χαρακτήρα όλων των δυνάμεων που προσεγγίζουν το μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα (ανεξάρτητα απ' το πως το ονομάζουν). Μιλάμε για μια συμμαχία όλων των δυνάμεων που θέλουν να συμβάλουν στην ανατροπή της επίθεσης της αστικής τάξης με μπροστάρη ένα αναγεννημένο και ανασυγκροτημένο εργατικό-λαϊκό κίνημα, που συμφωνούν στην προώθηση συγκεκριμένων στόχων, ανεξάρτητα από το πως θεωρεί η κάθε δύναμη ότι αυτό το πρόγραμμα μπορεί να υλοποιηθεί συνολικά. Προφανώς, κάθε πολιτική δύναμη θα**

διατηρεί την οργανωτική της αυτοτέλεια και τη δυνατότητα να παλεύει και να προβάλλει αυτοτελώς το δικό της συνολικό πολιτικό πρόγραμμα.

Οι δυνάμεις που θα μπορούσαν να συμμετέχουν είναι όλες οι αριστερές διαφοροποιήσεις από το ΣΥΡΙΖΑ και την νεολαία του, τμήματα του ΕΠΑΜ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ, ο ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ, ο Σύλλογος Κορδάτος, το ΕΕΚ, η ΟΚΔΕ, το Κίνημα «Δεν Πληρώνω» και όποιος άλλος αγωνιστής ή συλλογικότητα συμφωνεί με την ανάγκη μιας τέτοιας εκλογικής συνεργασίας. Δεν πρέπει εξάλλου να ξεχνάμε, ότι η περίοδος δεν επιτάσσει μόνο την συνειδητοποίηση για την ανάγκη διαμόρφωσης μιας τέτοιας εκλογικής συνεργασίας, αλλά επιβάλλει και την έμπρακτη στήριξη τέτοιων προσπαθειών, μέσα από ενέργειες που θα την προωθούν και θα συμβάλλουν στο να πάρει σάρκα κι οστά.

Στο σύντομο χρονικό διάστημα μέχρι της εκλογές δεν υπάρχει η δυνατότητα για μεγαλύτερες ζυμώσεις, να γίνουν προγραμματικές συγκλίσεις ώστε να μιλήσουμε για την συγκρότηση κοινού μετώπου ή πολιτικής συνεργασίας. Υπάρχουν όμως οι όροι και είναι αναγκαία μια κοινή εκλογική παρέμβαση (ειδικά αν ισχύουν οι αναφορές στον τύπο για το πρόγραμμα της Λαϊκής Ενότητας).

Ανοίγει όμως την κουβέντα και αφήνει ανοιχτές όλες τις δυνατότητες για την υπέρβαση σε ανώτερο επίπεδο των υπάρχοντων σχημάτων και μετώπων, ώστε να προκύψει- αν και εφόσον διαμορφωθούν οι όροι- η συγκρότηση ενός νέου μετώπου.

Ο στόχος του NAP και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς πρέπει να είναι η συγκρότηση μιας τέτοιας Ανατρεπτικής Συμμαχίας σαν μια ταχτική μορφή, που θα μας επιτρέψει να συσπειρωθούν αλλά και επικοινωνήσουμε με δυνάμεις που κατακτούν πλευρές ενός μεταβατικού προγράμματος, μετασχηματίζοντάς τες στην πορεία για ένα μεγάλο ανατρεπτικό αντικαπιταλιστικό εργατικό λαϊκό μέτωπο.

Απαραίτητη για τη συγκρότηση μια τέτοιας συμμαχίας είναι η αυτοτελής ύπαρξη και παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμά της. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ η οποία χρειάζεται την ποσοτική ενίσχυση και η ποιοτική υπέρβαση της με αγωνιστές και δυνάμεις που προσεγγίζουν, ημισυνειδητά η και συγκροτημένα με την ιδιαίτερη κάθε φορά ιστορική τους διαδρομή και προσέγγιση, το πρόγραμμα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και έχουν επαναστατική αναζήτηση, στην κατεύθυνση δημιουργίας ενός μαζικού πόλου της αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής αριστεράς.

Το πρόγραμμα μιας τέτοιας εκλογικής συνεργασίας σε ένα βαθμό έχει διαμορφωθεί από την συνύπαρξη αυτών των δυνάμεων στους αγώνες και τα κινήματα. Τα σημεία ενός τέτοιου προγράμματος στηρίζονται στα ώριμα στη συνείδηση των ανθρώπων σήμερα, αιτήματα που μπορεί να είναι:

- **Ικανοποίηση των αιτημάτων του εργατικού και λαϊκού κινήματος: προστασία των ανέργων και για όσο είναι άνεργοι** (επίδομα ανεργίας, διαγραφή των χρεών, δωρεάν συγκοινωνία και υγεία για όλους τους άνεργους, χωρίς προϋποθέσεις και για όσο χρόνο παραμένουν στην ανεργία). **Κατάργηση του συμφώνου 1ης απασχόλησης, των voucher και των 5 μηνών. Συλλογικές συμβάσεις και σταθερές σχέσεις εργασίας. Αντιστροφή της σχέσης μισθών-κερδών σε βάρος των κερδών του κεφαλαίου, αυξήσεις των μισθών, των συντάξεων και του λαϊκού εισοδήματος. Προστασία των συντάξεων, των συνταξιούχων και των ασφαλιστικών ταμείων. Η δημόσια δωρεάν Υγεία και Παιδεία ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και την εμπορευματοποίηση.**
- **Οικονομική πολιτική ανάπτυξης προς όφελος των εργαζομένων. Κρατικές επενδύσεις φιλικές προς το περιβάλλον με εργατικό-λαϊκό έλεγχο για να καλυφθούν οι λαϊκές ανάγκες και να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας. Άμεσες προσλήψεις με σταθερές σχέσεις εργασίας. Απαγόρευση των απολύσεων. Μείωση των ωρών εργασίας που θα συμβάλλει και στη δραστική μείωση της ανεργίας.**

- **Κατάργηση των φορομπηχτικών μέτρων και νόμων. Ένα δίκαιο φορολογικό σύστημα. Αύξηση της φορολογίας του μεγάλου κεφαλαίου.**
- **Προστασία των αγροτών και μέτρα για την ανάπτυξη της αγροτικής παραγωγής. Μέτρα προστασίας των μικρομεσαίων στρωμάτων.**
- **Αγώνας για την ανατροπή του 3ου Μνημονίου και όλου του προηγούμενου μνημονιακού κεκτημένου και την αντεργατικής επίθεσης ΕΕ, ΔΝΤ, ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ**
- **Παύση πληρωμών, διαγραφή του χρέους.**
- **Εθνικοποίηση των τραπεζών και επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας με αναπροσαρμογή της παραγωγής προς τις λαϊκές ανάγκες.**
- **Εθνική ανεξαρτησία και αδέσμευτη εξωτερική πολιτική. Όχι στην υπογραφή της Διατλαντικής Συμφωνίας (TTIP) και τις Αμερικανονατοϊκές ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Έξοδος από το ΝΑΤΟ.**
- **Μέτρα υπεράσπισης των δημοκρατικών δικαιωμάτων.**
- **Ανάκτηση της νομισματικής πολιτικής, με την άμεση έξοδο από το ευρώζώνη και τη θέσπιση εθνικού νομίσματος.**

Το πρόγραμμα αυτό, πάνω απ' όλα, συγκρούεται με την Ευρωπαϊκή Ένωση καθώς φαίνεται πλέον ο ρόλος της σαν μια ένωση των καπιταλιστών που προωθεί τη φτώχεια και την εξαθλίωση.

- **Στόχος πρέπει να είναι η συσπείρωση όλων των δυνάμεων που αντιλαμβάνονται ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι μια καπιταλιστική εκμεταλλευτική αντιλαϊκή ένωση που δε διορθώνεται, ότι αυτό το συνολικό πρόγραμμα δε μπορεί να υλοποιηθεί εντός της και δέχονται την ανάγκη της σύγκρουσης και ρήξης με τις πολιτικές της και την αποδέσμευση από αυτήν, με μια άλλη διεθνοποίηση των λαών, ανεξάρτητα με το αν διαφοροποιούνται στο πότε και με ποιον τρόπο πρέπει να γίνει η αποδέσμευση αυτή. Ένα σύνθημα που θα μπορούσε να ενοποιήσει όλες τις δυνάμεις αυτές είναι το σύνθημα «Σπάμε τα δεσμά ΕΥΡΩ-ΕΕ» ή «Σπάμε την ευρωφυλακή των λαών»**

Με ένα τέτοιο πρόγραμμα κατά την γνώμη μας είναι δυνατό να συμφωνηθεί και να προχωρήσει μια εκλογική συνεργασία με τις δυνάμεις αυτές ή με τμήματά τους.

Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να υποτιμηθεί η κοινή εκλογική συνεργασία για τους εξής λόγους:

- Αποτελεί αφετηρία μιας προσπάθειας για συνάντηση, ώσμωση και μετασχηματισμό ενός ευρύτερου ρεύματος που ριζοσπαστικοποιείται, προσεγγίζει την ρήξη, παρ' όλες τις αντιφάσεις και αυταπάτες που μπορούν να έχουν κομμάτια του. Η αντικαπιταλιστική αριστερά ή θα δώσει την μάχη και θα προσπαθήσει να ηγεμονεύσει σε αυτά τα κομμάτια ή θα τα αφήσει με πιθανό σενάριο την εκ νέου ρεφορμιστική ενσωμάτωσή τους.
- Η πολιτική δύναμη που θα πάρει την πρωτοβουλία για την συνεργασία όλων των δυνάμεων που προσεγγίζουν την ρήξη, έχει μεγάλες δυνατότητες να φανεί σαν ο «λαϊκός ηγεμόνας» και εμπνευστής της ένωσης της λαϊκής πάλης, παρά τις όποιες διαφορές. Μπορεί να εμπνεύσει το εργατικό κίνημα και το λαό, ώστε ο ίδιος να περάσει σε ανώτερο επίπεδο πάλης και στράτευσης.
- Πέρα από τη δυσκολία να εξηγηθούν τα διαφορετικά εκλογικά κατεβάρματα δυνάμεων που προσεγγίζουν την ρήξη, ειδικά αν είναι στο όνομα ιδεολογικών ή προσχηματικών διαφορών, πιθανά

διαφορετικά κατεβάσματα θα ενισχύσουν θεμιτά ή αθέμιτα τις μνημονιακές δυνάμεις αφού θα διασπαστούν οι ψήφοι και ενδεχομένως και μια πιθανή κοινοβουλευτική εκπροσώπηση.

- Η αντικαπιταλιστική και σύγχρονη κομμουνιστική αριστερά έχει τη δυνατότητα να έχει και μια ισχυρή εκλογική παρέμβαση και παρουσία ακόμα και με την εμφάνισή της στην βουλή κάτι που δεν έχει ξανα συμβεί ποτέ. Προφανώς, η εκπροσώπηση στη βουλή δεν είναι αυτοσκοπός αλλά μέσο για την προώθηση της πολιτικής σου. Σήμερα όμως, είναι δυνατό να υπάρξει μια εκλογική συνεργασία με ένα πρόγραμμα με στοιχεία αντικαπιταλιστικής, ανατρεπτικής λογικής και κατεύθυνσης που θα έδινε και τη δυνατότητα κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης. Ας σκεφτούμε πόσο σημαντικό θα είναι να υπάρχει και στη βουλή η εκπροσώπηση των αγώνων του κινήματος. Ας σκεφτούμε τι σημασία θα είχε αν π.χ. στην απεργία των καθηγητών ή άλλων κλάδων που επιστρατεύτηκαν, υπήρχε ακόμα και ένας βουλευτής που σαν ενεργό κομμάτι και γέννημα-θρέμμα του κινήματος έβγαινε ανοιχτά και τους στήριζε αλλά και σε μια σειρά άλλων παραδειγμάτων που μπορεί να λειτουργήσει θετικά σε πολλά επίπεδα.
- Μια αποτυχία της εκλογικής συνεργασίας ειδικά με ευθύνη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ειδικά όπως έχει διαμορφωθεί το πολιτικό σκηνικό, θα περιθωριοποιούσε την αντικαπιταλιστική αριστερά και θα την γύριζε πίσω σε εγχειρήματα του παρελθόντος που πλέον δεν ανταποκρίνονται στα καθήκοντα και τις ανάγκες της περιόδου. Η προσπάθεια για τον πόλο της ανατρεπτικής-αντικαπιταλιστικής αριστεράς με κομμουνιστική αναζήτηση θα γυρνούσε χρόνια πίσω σε μια τέτοια περίπτωση.

ΤΟ ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ: Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Η ίδια η εποχή βάζει επιτάπητος την ανάγκη για μια βαθειά επεξεργασία του κομμουνιστικού προγράμματος της εποχής μας. Στη νέα κατάσταση σα γέννημα των καιρών, της ταξικής πάλης, προκύπτει όλο και πιο έντονα η ανάγκη για την αναζήτηση της νέας κοινωνίας, του σκοπού, του δρόμου και των μέσων που θα προσανατολίζει και θα δίνει οδηγό δράσης στην καθημερινή πάλη των εργαζόμενων. **Απαιτείται τομή, υπέρβαση και ενότητα από ανθρώπους και αγωνιστές όλων των δυνάμεων των ρευμάτων του αντικαπιταλιστικού κινήματος για την προσέγγιση μιας νέας στρατηγικής κομμουνιστικής ενοποίησης.** Ήδη υπάρχει σε ένα εύρος αγωνιστών από τα πιο ριζοσπαστικά τμήματα της διάσπασης του ΣΥΡΙΖΑ, τα ρεύματα που διαφοροποιούνται από το ΚΚΕ, τμήματα της ΜΑΡΣ και τις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με ιδιαίτερη συμβολή του ΝΑΡ, αλλά και από ένα σύνολο ομάδων, ομίλων, και πρωτοπόρων ανένταχτων εργαζομένων, η διάθεση να συμβάλλουν στην διαμόρφωση ενός σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος.

Το βάθεμα της κρίσης και η συνέχιση της εξαθλίωσης σε νέα ιστορικά όρια, κάνει επιτακτική την αναζήτηση και προβολή μιας νέας ανώτερης επαναστατικής πορείας με στόχο την κομμουνιστική ενοποίηση της ανθρωπότητας. Οι ποιοτικές τομές στην ανάπτυξη του γενικού ανθρώπινου πολιτισμού θα θέτουν διαρκώς το ερώτημα από ποιον και σε ποιον. Η απάντηση δεν μπορεί να είναι άλλη από την κομμουνιστική οργάνωση της κοινωνίας, την προγραμματική και τελικά οργανωτική της συγκρότηση στη μερική ιδεολογικοπολιτική πρωτοπορία του Κομμουνιστικού Κόμματος της εποχής μας, και της διεθνούς συγκρότησης των ρευμάτων της επαναστατικής αναζήτησης.

Εκτιμούμε ότι η πορεία αυτή διατηρείται ανοιχτή στο βαθμό που οι υπάρχουσες και εν δυνάμει επαναστατικές δυνάμεις βρίσκονται σε αλληλεπίδραση και επικοινωνία μεταξύ τους, σε αλληλεπίδραση και επικοινωνία με τα ρεύματα που γεννιούνται εντός της κινούμενης πραγματικότητας, των πραγματικών ανθρώπων της εποχής μας, του σύγχρονου κοινωνικού ανθρώπου και της επαφής του με τα επιτεύγματα του γενικού ανθρώπινου πολιτισμού.

Αντίθετα, η υπόθεση αυτή υπονομεύεται στο βαθμό που οι όποιες δυνάμεις προσπαθώντας να κρατήσουν όρθια την επαναστατική θεωρία και πράξη, αυτοαναγορεύονται σε κόμματα,

κήρυκες της μοναδικής τους αλήθειας, τυλίγονται με την κόκκινη σημαία μέχρι να περάσει η μπόρα και τελικά χάνουν την επαφή με τα πεδία της πραγματικής κίνησης των ανθρώπων της εποχής μας και των αναταράξεων που επιφέρει η κίνηση αυτή στην ίδια την εποχή μας.

Νομίζουμε ότι η εποχή που κληθήκαμε να σταθούμε σαν νέοι άνθρωποι κινείται πέρα από τα όρια των γνωστών εμπειριών και αναπαραστάσεων, των αφηγήσεων που γνωρίσαμε, των απαντήσεων του παρελθόντος. Είναι εποχή μεγάλων δυνατοτήτων αλλά και καταστροφικών διαδρομών. Από τους πολέμους που ετοιμάζονται για να ξαναμοιραστούν με το αίμα των λαών τα σύνορα, μέχρι τον κίνδυνο της πιο άμεσης από ποτέ φασιστικής απειλής στον τόπο μας αλλά και το γοητευτικό ανορθόδοξο ποδοβολητό των ξεσηκωμών που διεξάγονται σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη, όπου οι προλετάριοι μοχθούν, μπορούμε να πούμε ότι τα επόμενα χρόνια θα είναι συγκλονιστικά.

Γνωρίζοντας ότι τα τελικά στρατηγικά ερωτήματα θα κριθούν στο πεδίο του μαζικού κινήματος, της συγκεκριμένης οργάνωσης και προσανατολισμού της εργαζόμενης πλειοψηφίας δεν έχουμε παρά να δοκιμαστούμε σε αυτό το πεδίο με μεγαλύτερη τόλμη από ποτέ, με μεγαλύτερη συγκέντρωση από ποτέ αλλά και με τη μέγιστη δυνατή συσπείρωση, ώστε οι στόχοι και οι διακηρύξεις να γίνουνται μαζικό κίνημα, να γονιμοποιούν και να γονιμοποιούνται από αυτό, βάζοντας στην ράγες της ιστορίας τον ίδιο τον κοινωνικό άνθρωπο της εποχής μας και στην ατμομηχανή του την εργατική τάξη, με τη στρατηγική στο τιμόνι και την τακτική στις ταχύτητες.

Αντωνιάδης Πάυλος

Καλαβάνος Παναγιώτης

Κατράδης Γιάννης

Κωτίδου Δανάη

Μαϊστρέλης Παναγιώτης

Μαντέλας Νίκος

Μαρτίνος Βαγγέλης

Μπουρμπουχάκης Κυριάκος

Παναγιωτόπουλος Θωδωρής

Πετράκης Γιάννης